

ECONOMITZAR-SE

Lletra a un home de negocis

Amic: Es amb delectança que corresponc a la vostra missiva. Us queixeu que blasmi dels *mals negociants* en el meu article anterior, segons el concepte que esbosso en el mateix, i em demaneu quin camí heveu de seguir per tal d'"economitzar-vos".

¿Us ofendreu, si us dic que no heveu llegit amb prou detenció aquell petit treball? Perquè si l'haguéssiu ben escrutat hauríeu trobat en ell, tot un esbós d'higiene de l'home de negocis. Amb tot us faré l'aclariment que em demaneu, perquè és possible que a alguns altres lectors els hagi succeït el mateix que a vós.

Segons em dieu, teniu 44 anys, 80 quilos de pes, i 1'65 m. d'alçària; una posició econòmica *arreglada*, però decaigut, desanimat, envellit, impotent. La vostra muller també està envellida — bella com era — sense un somriure que alegrí el seu rostre i recordi aquella expressió inefable, que fou algun temps el motor que us féu *triumfar*. Les vostres dues filles no pensen més que en llurs pretendents i es separen tant com poden de vós; el vostre fill tot el dia és al camp d'esports i no li interessa el més mínim el vostre negoci, com si no hagués d'ésser el vostre successor...

Això és el que vos em dieu. Però jo sé més coses: sé que teniu fama de mal administrador; sé que els vostres obrers us miren de reüll perquè els doneu cada catilinària sense solta...; sé que els vostres viatjants fan poques comandes perquè teniu preus molt alts, únics que us permet la vostra deficient administració.

Jo que us conec sé, a més, altres coses. Sé que aneu a dormir a les dues o les tres de la matinada, treballant desesperadament tot sol "perquè els vostres fills no serveixen per a res" i no us poden ajudar.

Sé que no teniu cap mirament per a la vostra pobra muller, i us enfurismeu quan no trobeu els aliments prou del vostre gust, per més que ella s'esmerça en restar al costat de la cuinera perquè tot estigui a punt... al moment precis que vós decreteu que s'ha de dinar, sense recordar que heveu dit que esteu a les dues i compareixeu a les quatre, demanant-lo imperiosament i recent aariat.

Sé també de bona tinta que molt sovint — hi ha qui diu cada dia — compareix algun client a la vostra fàbrica que vol comprar una partida de... i per *convèncer-lo* de la compra, el teniu dues hores a peu dret, explicant-li que farieu si us trobéssiu en el lloc de Mussolini...

També sé que no hi ha dia que no us *entretingueu* varies hores fent treballs — ho feu *a gust*, això sí — que un senzill aprenent ho faria més de pressa i tan bé com vós...

Sé igualment que la comptabilitat del vostre negoci és d'allò més desorganitzada, i que no podeu saber mai cap dada sense tenir de passar varies hores buscant-la... si la trobeu.

I tantes altres coses...

Vós mateix em dieu que aneu a estiuejar dos mesos al vostre xalet de... per tal de *refer-vos* del treball excessiu que pesa damunt les vostres espatlles... però no em conteu que durant el vostre sojorn al xalet és quasi a diari que organitzeu festes que us obliguen a anar a dormir a les cinc del matí. Es clar que us lleveu tard, però una cosa no compensa l'altra. Els cigars, els cocktails, els menjars forts, acaben de fer el feix...

En dient-vos que tot això ho feu totalment al revés, queda dit quasi el remei als vostres mals.

En primer lloc deveu organitzar i higienitzar la vostra vida i la del vostre negoci. Deveu *administrar-vos*. La primera mesura haurà d'ésser assignar un valor al vostre temps, des del moment que aquest temps és limitat. Com a director del vostre negoci heveu de calcular *el valor de cada hora* de la vostra vida, de cada hora de treball, s'entén, ja que les altres són hores que la Natura ens obliga a dedicar-les íntegres i directament al nostre ésser vegetatiu i moral. Si compteu que el vostre negoci us ha de rendir 100.000 pessetes anyals, posem per cas, cada hora de les 10, per exemple que podeu dedicar al treball intens, productiu (més ja seria atemptar contra la salut) representa un valor de sobre 27 ptes, que és una mena de sou per a compensar el vostre treball de director. Si de les hores que heveu d'estar vetllant en dediqueu dues en parlar de la dansarina de moda, aquest petit plaer us haurà costat 54 pessetes, ni més ni menys, ja que són